

**ת"פ 27133/08 - מדינת ישראל נגד הגשמה - קוסמי - ניהול
פרויקטים בע"מ, משה המאירי**

בית דין אזרוי לעובדה בתל אביב - יפו

ת"פ 27133-08-14

לפני:

כב' השופטת ד"ר אריאלה גילצרא-כץ

מדינת ישראל
עו"ד ישראל שניידרמן

הנאשימים:

1. הגשמה - קוסמי - ניהול פרויקטים בע"מ
עו"ד אפרת דויטש
2. משה המאירי

החלטה

לפני בקשה לזכוי הנאשمت בשל העדר הוכחה לכואורה על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי וכן בקשה לבטל כתוב האישום מכוח הגנה מן הצדק בהתאם לסעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי.

העובדות:

1. בחודש 8/2014 הוגש כתוב אישום כנגד הנאשימים.
2. בכתב האישום נטען כי הנאשمت 1 העסיקה מחדש ממועד 1/2007 ועד ליום 31/10/08 מוכרת בחנות הדיווטי פרי ג'ימס ריצרדסון בנטב"ג, וזאת מבלי שהיא בידה רישיון לקבלן כח אדם.
3. בכתב האישום נטען כי הנאשם היה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום סמנכ"ל והבעלים של הנאשמת 1 והפר חובתו שלא מנע ביצוע העבירה.

הראות:

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין פסקין

המאשימה העידה את מר יעקב כהן, מפקח במנהל האכיפה וההסדרה במשרד הכלכלה וגב' מאות רמוני אלתרמן, עובדת לשעבר של הנואשת.

כמו כן הוגש דו"ח רשם החברות בהתייחס לנואשת.

במהלך דיון ההוכחות הוגש מסמכים נוספים (מא/1 - מא/10 וכן נ/1)

טענת הגנת מן הצדק:

1. סעיף 149 (10) לחוק סדר דין הפלילי, תשכ"ה 1965 קובע:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדימות, ובهن - ..."

הגשת כתוב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".
2. בשנת 2011 זומן הנאשם 2 לחקירה, והתיציב אליה וnochkr אלא שה הנאשם כבר לא היה מנהל הנואשת או בעליים באותה תקופה. כעולה מנ/1 התחלפו בעלי הנואשת כבר בשנת 2010. באותו עת הנאשם 2 כבר לא שימש בעת חקירתו בעליים ומנכ"ל הנואשת 1. הנאשם 2 אף ידע את חוקריו כי הוא איננו המנכ"ל והבעליים:

"אני הייתה הbijti הבעליים והמנכ"ל של חברת הגשמה קוסמי ניהול פרויקטים או בשם הקודם "קוסמי ניהול פרויקטים" מזמן הקמתה בשנת 2001 אולם היא לא הופעלה אלא רק בסוף 2006 תחילת 2007. אני הייתה המנכ"ל והבעליים עד סוף מאי 2010 אשר מונה לחברה כונס מטעם מר איתן שמיר שלו הייתה חייב כסף ובשל חסר יכולת להסביר לו את כספו הוא השתלט על המניות והכנס היה ר"ח החברה יובל קיזרין שהפעיל את החברה החל מסוף מאי 2010 ועד לחתימת הסכם שלושה חודשים לאחר מכן..." (מא/3 עמ' 1 שורות 5 - 10)
3. אולם המאשימה לא טרחה לבצע הליכי חקירה אחרים כנגד הנאשם 1.
4. לכן, הלכה למעשה הנואשת לא נחקרה כלל שכן הנאשם לא היה אותה תקופה אורגן של הנואשת. בעל מניות לשעבר בחברה אינו יכול לחייב החברה שבה היה בעל מניות בהליך פלילי.
5. האם ניתן להגיש כתוב אישום כנגד הנואשת על סמן חקירותו של הנאשם. בית המשפט המחויז קבע כי

קיימת חובה לחקור חשוד בטרם הגשת כתב אישום:

"ככל, בהעדר נסיבות יוצאות דופן, על הגורם החוקרי לחקור גם את החשוד בביצוע העבירה. חובה זו מקוּרָה בחובתו של כל גורם חוקרי, לניהל חקירה באופן סביר ולאסוף את כל החומר הרלוונטי לצורך הפעלת שיקול הדעת של הגורם המחליט באשר להמשך הטיפול בתיק החקירה. חובה זו זהה לחובתה של כל רשות מינהלית האמורה להפעיל את שיקול דעתה.

הגשת כתב אישום בעבירה מנהלית בטרם ניתנה לחשוד זכות הטיעון, עלולה להביא בתקיפה עקיפה לבטלוותו של כתב האישום, בגין אי הפעלה מושכלת של שיקול דעת הגורם המחליט על הגשת כתב האישום. לעניין זה, יפים דבריו של פרופ' זמיר בספרו בעמ' 742:

"כל העניינים אינם מסתפק בכך שהוא מחייב את הרשות המינהלית לבסס את החלטתה על שיקולים ענייניים. הוא מחייב אותה, למעלה מכן, לבסס החלטתה על כל השיקולים הענייניים. "הלכה היא, שעל מנת שרשوت ציבורית תמלא תפקידיה כהלכה, עליה לדאוג תחילת שכל העובדות והנתונים הנוגעים לעניין יהו לפניה..."

(על (חי') 3730/03 מדינת ישראל נ' מוסטפא אגבאריה (ניתן ביום 11.3.2004 - פורסם במאגרים האלקטרוניים. שם עמ' 4 - 5).

.6. וכן גם נקבע על (חי') 1584/04 אלמרין יחזקאל נ' מדינת ישראל (נitetן ביום 3.2.2005 - פורסם במאגרים האלקטרוניים. שם עמ' 7).

"לכל חשוד קמה זכות שטענותו יחקרו כדי. זכות זו היא זכות חוקתית המהווה פועל יוצא של הזכות למשפט הוגן, שמטרתה להגן על כל אדם, לרבות חשוד, מפני פגיעה בכבודו, בחירותו ובקניינו, כמשמעותו בהוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הימנענות מביצוע פעולות חקירה, ובמיוחד חקירת מעורבים ובדיקה גרסאותיהם מול ראיות אחרות, מהוות פגעה בזכות הבסיסית למשפט הוגן ומערערת את אמינות גרסת המאשימה. כאשר לא נחקרה טענת חשוד, ולא ניתן לסתור אותה בראיות מוצקות אחרות, עומדת בפניו בימה"ש ההנחה כי קיימת אפשרות שתוצאות החקירה היו תומכות בגרסתו של החשוד".

.7. ברי כי על פי כללי הצדוק הטבעי לא ניתן להגיש כתב אישום כנגד נאשםת אשר לא נחקרה.

.8. לפיכך, אני מקבלת את טענת הנאשםת וקובעת כי ניהול ההליך עומד בסתייה לעקרונות הצדוק והגיננות המשפטית.

.9. כתוב האישום מבוטל. הנני מזכה את הנאשמת.

.10. משנהנאשمت זוכתה, לא ניתן להגיש כתוב אישום כנגד הנאשם שכך חבותו הלאורית נובעת מואשמתה של הנאשמת.

.11. למעלה מן הצורך نتيיחס לטענות נוספות שהועלן ע"י הנאשמת.

התישנות ושינוי:

.12. סעיף 24 לחוק העונשין תשל"ג - 1977 קובע את סוג העבירה לפי חומרת:

(1) **"פשע" ...**

(2) **"עoon" - עבירה שנקבע לה עונש מאסר לתקופה העולה על שלושה חודשים ושהינה עולה על שלוש שנים; ואם העונש הוא קנס בלבד - קנס העולה על שיעור הקנס השני להטיל בשל עבירה שעונשה הוא קנס שלא נקבע לו סכום;**

(3) **"חטא" -..."**

.13. ס' 9 (א) (3) לחסד"פ קובע כי אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה:

(1) **בפצע שדין מיתה או מאסר עולם - עשרים שנים;**

(2) **בפצע אחר - עשר שנים;**

(3) **בעoon - חמיש שנים;**

(4) **בחטא - שנה אחת.**

.14. משעסקיין בעבירה מסווג עoon, תקופת התישנות היא 5 שנים מיום ביצוע העבירה. כתוב האישום במקרה דנא הוגש כSSH שנים לאחר ביצוע העבירה. לכן, לא ניתן היה להגיש כתוב אישום בגין העבירה הנדונה מחייבת התישנות אלא אם חל אירוע מנתק.

.15. מהו אירוע מנתק?

"...פרשנות תכליתית מחייבת לפרש את החוק כך שאין מירוץ ההתישנות נקטע אלא בהתקיים הצדקה עניינית לכך. הצדקה אשר צואת קיימת כאשר לצורך בירור האמת במשפט נדרש נדרשת חקירה; כאשר העברין ביוזמתו חותר תחת בירור האמת או כאשר קיימת מניעה חוקית להעמדה לדין. אולם אין הצדקה קיימת כשהביעה מונח כל חומר החקירה, וכל שנותר עליה לעשות הוא להפעיל בזריזות את שיקול-דעתה, אם יש בחומר כדי להגish כתוב-אישום.פרשנות זו של סעיף 9(ג) לחוק, מתישבת עם זכותו של החשוב לקיום הליך מהיר יותר יוכרע גורלו על-ידי התביעה לחסド או לשפט, ואין היא כופה על התביעה גירה שאינה יכולה לעמוד בה.פרשנות אחרת משמעה עינוי הדין, והארכת תקופת המשפט, הסבל הנפשי וחוסר הוודאות, בה חיים החשוב ומשפחו, מאז תחילת החקירה עד להחלטת התביעה.פרשנות זאת אינה עולה בקנה אחד עם כבודו של החשוב, ועם הטעם התועלתי להתיישנות, שעליו עמדנו" (בג"ץ 14/96 התנוועה למען איקות השלטון ב' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד נא(2) 757, עמ' 14 למאגרים האלקטרוניים).

16. עוד נקבע בפסקה כי אין צורך שחשוד פלוני או נאש פלוני יחקרו במשך תקופת ההתיישנות דזוקא כדי להפסיק את מירוץ ההתישנות אלא די אם החשדות החלו להיחקר ונאספו ראיות בטרם הסתיימה תקופת ההתיישנות, שבמסגרתו של דבר היו בבחינת חומר החקירה (על 2910/94 **יפת נ' מדינת ישראל פ"ד נ(2) 221**).

17. ראיינו כי הנאשمت הלהקה למעשה לא נחקרה אך אם הנפקת תעודה עובד ציבור ע"י המאשימה (מא/1) מהוות פועלות חקירה ראשית? לדידי, תעודה עובד ציבור אינה פועלות חקירה אלא פעולה טכנית. שנית, אף אם נתיחס להנפקת תעודה עובד ציבור כפועלות חקירה, הרי שהנפקתה לאחר שנים וחצי מיום ביצוע העבירה, מהוות שיהוי בפעולות המאשימה, ללא כל הצדקה.

18. דבר לא מנע מהמאשימה להנפיק תעודה עובד ציבור במשך שנים וחצי. لكن העבירה, מושא כתוב האישום, התישנה ודין כתוב האישום להתבטל גם מסיבה זו.

19.指出 כי אומנם על פי ההלכה הפסוכה שיהוי בהגשת כתב האישום לאו דזוקא משליך על ביטול כתב האישום אלא לעיתים קרובות משפייע על גזר הדין אולם בכל מקרה לשיהוי בהגשת כתב האישום השלכות על ההליך:

"יתכנו מקרים בהם עצם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפייע במידה פחותה ביותר, ואולי אף לא ישפייע כלל, על התוצאה הסופית, ויתכנו מקרים בהם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפייע בצורה ניכרת על התוצאה הסופית. לא הרי שיהוי קצר, כהר依 שיהוי של שנים רבות ללא כל הצדקה והסביר, לא הרי עבירות סבוכות המצריכות בדיקה וחקירה עמוקה, כהר依 עבירות שאין מצריכות חקירה ואייסוף ראיות עמוק, לא הרי עבירה חמורה, כהר依 עבירה קלת ערור, לא הרי מקרה בו תרם הנאשם לשיהוי, כהר依 מקרה בו כל האשמה מוטלת על כתפי רשויות התביעה והחקירה, לא הרי מקרה בו הקורבן נפגע פגעה ממשית מעשי הנאשם, כהר依 מקרה

בו הפגיעה קלת ערך, לא הרי מקרה בו השiego לא פגע בהגנתו של הנאשם, כהרי מקרה בו הנאשם לא יכול להציגו כראוי לאור חלוף הזמן. כל מקרה ונסיבותיו יומו, בשיטם לב גם לעומס הרב המוטל על כתפי רשות החקירה וה调皮עה." (פ/10/4434 אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל ניתן ביום 16.3.2011 - פורסם במאגרים האלקטרוניים. שם עמ' 10).

בר' כי קיימים אינטראס ציבורי להגשת כתב אישום מקום שבו נעשית לכואורה עבירה אולם אין לזלزل באינטראס הציבורי למנוע שiego בלתי סביר בהתנהלות הרשוית, תוך כדי פגיעה בעקרונות ההגנות המשפטית ורוח הצדק. קל וחומר במקרה דנא, שאין עסוקין רק בשiego אלא בתשישות.

סוף דבר: מכל הנימוקים שפורטו לעיל, כתב האישום מבוטל. הנאשםים זכאים מהעבירות המוחוסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' בטבת תשע"ז (05 ינואר 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.